

Kemijärven 150v. kirjoituskilpailu / kirjoittanut Paula Kettunen

Tyttö, joka halusi tanssia.

Tyttö olin kymmenen, kun hän muutti perheensä kanssa asumaan maalta kaupunkiin. Hän oli arka ja ujo lapsi niin kuin maaseudun lapset tuohon aikaan olivat. Tyttö rakasti tanssimista ja laulamista. Maalla hän oli joka ilta liihottanut pitkin pirttiä äidin mekko päällä, haaveillen olevansa kuuluisa ballerina tai oopperan diiva. Uudessa koulussa tyttö olisin niin kovasti halunnut päästä joulunäytelmään, mutta ei häntä siihen valittu. Tytöstä tuli vielä hiljaisempi ja ujompi. Tytön luokalla oli paljon kaupunkilaislapsia, jotka olivat äänekkäitä ja tytön mielestä liiankin itsevarmoja. Hän ihailin heidän pukeutumista, hiustyyliä ja huulikiillettä, joka kimalteli huulissa, kun Suosikin kaunottarilla. Tyttö olisi halunnut olla samanlainen, itsevarma ja suosittu, mutta ei hän osannut olla niin kuin he. Tyttö oli aina vain sama kalpea ja hintelä lapsi, joka oli epävarma liikkeissään ja puheissaan.

Tyttö kasvoi ja lähti etsimään itseään maailmalle. Se veti puoleensa ja hänen täytyi nähdä mitä sillä oli tarjottavana. Hän kulki paikasta toiseen. Vaikka epävarmuus ja ujous asuivat tytön olkapäällä uskalsi hän avata uusia ovia ja tutustua uusiin ihmisiin, nähdä ja kokea. Vähitellen tyttö alkoi uskomaan itseensä ja lapsuuden kokemukset muuttuivat vahvuudeksi. Hän ymmärsi mitä on olla hiljaisin ja ujoin ja pystyi auttamaan muita saman kokeneita. Öisin tyttö näki unia, jossa hän lensi kotikaupungin järvien yllä tai liihottelin kotkan lailla tuntureilla. Aivan kuin hänen sieluni olisi jäänyt asumaan niihin maisemiin eikä se suostunut kulkemaan perässä. Tyttö kaipasi myös ihmisiä, joilta hän oli saanut rakkautta ja turvaa. Ikävä ajoi tytön takaisin kotikaupunkiin.

Tyttö halusi edelleen tanssi ja laulaa. Kaiken kokemansa jälkeen hän ajatteli. Etsin paikan ja ihmiset, jotka haluavat samaa eikä minua jätetä enää koskaan näytelmästä pois. Niinpä hän perusti paikkakunnalle harrastajateatterin yhdessä ystävien kanssa. Tyttö rakasti teatterin valoja ja varjoja, ihmisten ääniä katsomossa, esiripun avautumista ensi-illassa ja kaikkea sitä mikä sai tuntemaan hänet hyväksytyksi ja osaksi muita. Hän näki verhojen takaa tuttuja kasvoja lapsuudesta, joita hän oli ihailnut ja halunnut heidän huomiotaan. Ne kasvot ihailivat nyt tyttöä. Vihdoin he näkivät hänet. Se teki tytön hyvin onnelliseksi ja ensimmäistä kertaa hänestä tuntui siltä, että hän kuului tänne kotikaupunkiinsa Kemijärvelle.

Vuodet ovat vierineet ja tyttökin on lähtenyt takaisin maailmalle. Elämän kokemukset ovat karttuneet ja muistot ovat jo haalistuneet. Elämä on tuonut tytön elämään niin iloa kuin suruakin. Näiden kokemusten kautta hänestä on tullut vähän vahvempi. Aina hetkittäin hän on kuitenkin se sama pieni tyttö, joka pelkää kohdata ihmisiä ja tuntee olevansa muita huonompi. Tätä epävarmuutta hän on

yrittänyt peittää monin tavoin, joskus jopa tuhoisin seurauksin. Tyttö on usein miettinyt, miksi me olemme niin sulkeutuneita ja pieniä. Mitä me pelkäämme? Hän toivoo, että elämä opettaa olemaan suora ja todellinen ja se auttaa ymmärtämään paremmin itseään ja toisia ihmisiä. Auttaa ymmärtämään, että olemme kaikki samalaisia. Yhtä arvokkaita elämän ihmeen ja maailmakaikkeuden silmien edessä. Ehkäpä joskus tyttö tulee vielä takaisin kotikaupunkiinsa esittämään sen viimeisen näytelmän, jossa hänellä on päärooli.